

Čís. 7925.

Je-li akciová společnost zapsána v obchodním rejstříku pouze ve státním jazyku a v témž jazyku sepsané stanovy nemají zvláštního ustanovení o jednací řeči, jest jí činiti podání ve státním jazyku.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, R I 129/28.)

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs firmy M. podaný v jazyku menšinovém.

Důvody:

Podle zprávy krajského soudu v Olomouci je stěžovatelka firma »M.« oděvní průmysl, akciová společnost v Prostějově, zapsána v obchodním rejstříku pouze v jazyku státním a v témže jazyku jsou sepsány též její stanovy, které o jednací řeči neobsahují zvláštního ustanovení. Za tohoto stavu věci bylo vymáhající věřitelce podati dovolací rekurs v jazyku státním. Když tak neučinila, nýbrž, jsouc zastoupena advokátem, podala opravný prostředek v jiném než státním jazyku, bylo dovolací rekurs odmítnouti, ježto se nehodí, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání (čl. 4 (3) a čl. 16 (3) vl. nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n.).

Čís. 7926.

Odmítl-li soud první stolice žalobu usnesením, shledav opodstatněnou námitku nedostatku oprávnění ku sporu, rekursní soud pak jeho usnesení zrušil a uložil mu, nevyhradiv pravomoc, by dále jednal a znovu rozhodl, máje za to, že jde o námitku hmotněprávní, o níž jest rozhodnouti rozsudkem, jest proti zrušovacímu usnesení rekurs na dovolací soud nepřipustným. Lhostejno, že se rekursní soud obíral v odůvodnění neprávem také věcnou stránkou usnesení prvního soudu.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, R I 216/28.)

Soud první stolice odmítl usnesením žalobu, shledav opodstatněnou námitku nedostatku aktivního oprávnění ku sporu. Rekursní soud usnesením ze dne 12. prosince 1927 zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl. **Důvody:** Nelze upříti oprávnění stížnosti, že napadené rozhodnutí není správné po stránce formální. Prvý soudce přehlédl, že uplatňovaná námitka nedostatku aktivního oprávnění jest námitkou materiální a nikoliv námitkou procesuální. Rozhodnouti měl tedy o námitce té rozsudkem a nikoliv usnesením (§ 239, druhý odstavec a § 261 c. ř. s.). Než rekursní soud nesouhlasí ani s názorem prvního soudu, že zabavením pohledávky žalované třetí osobou ztratil již žalobce oprávnění ve sporu pokračovati, nýbrž má za to, že žalobce ve sporu zahájeném může pokračovati, pokud se tím nedotýká práv zástavního věřitele. Rekurs do tohoto usne-

sení rekursní soud usnesením ze dne 9. února 1928 odmítl. Důvody: Stěžovatelka napadá dovolací stížností usnesení rekursního soudu, jímž bylo druhé stolici k stížnosti žalobce zrušeno usnesení okresního soudu a soudu první stolice uloženo, by dále jednal a znovu rozhodl a při tom vzal též zřetel na útraty stížnosti. Usnesení takováto lze podle § 527 druhý odstavec c. ř. s. napadati jen, je-li v nich ustanoveno, že má výkon příkazu první stolici uděleného býti předsevzat teprve, až usnesení ta nabudou právní moci. Tento dodatek však do napadeného usnesení pojat nebyl a jest proto recurs proti němu nepřipustným.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Stěžovatelce nelze přisvědčiti, že usnesení soudu druhé stolice ze dne 12. prosince 1927, nebylo usnesením zrušovacím, nýbrž usnesením změňujícím. V odůvodnění tohoto usnesení je uvedeno zcela správně, že uplatňovaná námitka nedostatku aktivní legitimace, o které soud první stolice rozhodl usnesením ze dne 24. října 1927, je hmotněprávní námitkou procesuální a že o hmotněprávní námitce sluší rozhodovati rozsudkem nikoli usnesením (§§ 239, druhý odstavec, a 261 c. ř. s.); je tedy správným důsledkem tohoto názoru zrušení řečeného usnesení. Ovšem rekursní soud nezůstal v dalším odůvodnění svého zrušovacího usnesení důsledným potud, pokud se v něm obírá otázkou aktivní legitimace, vyslovuje při tom, že nesouhlasí s názorem prvního soudu, že žalobce zabavením zažalované pohledávky třetí osobou pozbyl oprávnění ve sporu pokračovati. Tím zkoumá věcně usnesení soudu první stolice, ačkoliv je správně odstranil svým zrušovacím usnesením jako zmatečné a zdánlivě tedy rozhoduje v odůvodnění svého usnesení věcně o opodstatněnosti uplatňované námitky nedostatku aktivní legitimace usnesením, ačkoli správně už uvedl, že lze tak učiniti pouze rozsudkem. Tím však se nestalo zrušovací usnesení soudu druhé stolice ze dne 12. prosince 1927 usnesením změňujícím, neboť při řešení otázky, jaké procesní povahy jest řečené usnesení, je v první řadě rozhodujícím jeho výrok, a ten vylučuje jakoukoli pochybnost, že by šlo o usnesení změňující. Ostatně vyložil rekursní soud v napadeném usnesení sám, že jeho usnesení je usnesením zrušovacím. Sluší tedy schváliti správně, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 7927.

Přijímatel podniku (zasílatelského závodu) jest povinen (§ 1409 obč. zák.) zaplatiti i útraty sporu, jež vedl a prohrál předavatel podniku při jeho provozu. Lhostejno, že v době převzetí podniku nebyly ještě útraty pravoplatně přisouzeny.

(Rozh. ze dne 30. března 1928, Rv I 1000/27.)